

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **C. spol. s r. o.**, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 10, Krátká 10, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 11. 6. 2003, č. j. 28 Ca 242/2001 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 13. 3. 2001, č. j. Rpo/81/00/1215 a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 20 odst. 4 zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále též „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“), uložena pokuta ve výši 400 000 Kč, a to za porušení povinnosti stanovené § 6a odst. 3 téhož (tehdy platného) zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 24. 4. 2000 přerušil pořad pro děti – pohádku „Sedm jednou ranou“ reklamou.

V žalobě žalobce tvrdil, že k přerušení pořadu reklamou došlo v souladu se zákonem, a zároveň označil za sporné, zda předmětný pořad „Sedm jednou ranou“ odvysílaný dne 24. 4. 2000 je pořadem pro děti. Dále s odkazem na § 6a odst. 2 písm. b) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání dovozoval, že zákaz přerušování pořadů pro děti reklamou se vztahoval toliko na pořady v tomto ustanovení uvedené, tj. nikoliv na filmová

díla nebo díla vyjádřená podobným způsobem, tedy na audiovizuální pořady ve smyslu § 6a odst. 2 písm. a) téhož zákona.

Následným rozsudkem Městský soud v Praze předmětné rozhodnutí stěžovatelky zrušil pro vady řízení s tím, že napadené rozhodnutí postrádalo argumenty pro závěr, že pořad přerušovaný reklamou byl pořadem pro děti, a věc vrátil k dalšímu řízení. Soud vyjádřil názor, že z pouhého odkazu na analýzu pořadu bez uvedení jejího autora, obsahu a výstupu, nelze k tomuto závěru jednoznačně dospět, neboť z pohádkové předlohy mohou vycházet i pořady, které nejsou určeny dětem.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy důvod podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka je toho názoru, že je oprávněna posoudit v rámci správního uvážení v mezích zákona zda předmětný pořad je pořadem pro děti. Dle názoru stěžovatelky není nutné do správního rozhodnutí znovu opakovat autora, obsah a předlohu, na jejímž podkladě byl pořad pro děti vytvořen. Dle názoru stěžovatelky neměl soud pouze na základě tohoto jednoho důvodu jinak zcela zákonné a soudem de facto uznané rozhodnutí zrušit.

Stěžovatelka je dále toho názoru, že řízení o uložení pokuty bylo vedeno zcela v souladu s procesními ustanoveními a napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti stanovené § 47 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád.

Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a současně, aby uložil žalobkyni nahradit stěžovatelce náklady řízení.

Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, ze kterého zejména vyplynulo, že nesouhlasí s argumenty stěžovatelky, ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem kasační stížnost zamítl, protože není důvodná.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka oznámila dopisem ze dne 2. 2. 1999 žalobci zahájení správního řízení o uložení pokuty, společně s upozorněním na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě, s tím, že bylo zjištěno, že dne 29. 12. 1998 byla na stanici N. odvysílána 2. část italsko - německé pohádky „Sestřička a princ ze snů“, která byla dvakrát přerušena reklamou. S odkazem na § 20 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání byl žalobce vyzván, aby s okamžitou platností uvedl vysílání do souladu se zákonem, s tím, že v opačném případě mu může být uložena pokuta v rozmezí od 10 000 Kč do 2 000 000 Kč. Žalobce k tomuto podal své vyjádření ze dne 13. 4. 1999 v tom smyslu, že v daném případě nešlo o pořad pro děti, jak to měl na mysli § 6a odst. 3 citovaného zákona, ale šlo o rodinný film. Následně potom stěžovatelka, v návaznosti na reklamou přerušované vysílání pořadu „Sedm jednou ranou“ dne 24. 4. 2000, uložila žalobci po provedeném řízení rozhodnutím pokutu ve výši 400 000 Kč, které bylo k jeho oprávněmu prostředku (posuzovanému jako „žaloba“) rozsudkem Městského soudu v Praze zrušeno, a věc byla stěžovatelce vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší

správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem (jedná za něho osoba, která má vysokoškolské právnické vzdělání, vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie).

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být pokuta uložena, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti, důvod podřaditelný § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., posuzoval Nejvyšší správní soud námitky právě s odkazem na naplnění tohoto stížnostního důvodu. Stěžovatelka konkretizovala své námitky ve spojení s důvodem § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, že soud v přezkumném řízení nesprávně posoudil právní otázku spočívající v tom, že stěžovatelka v rámci správního uvážení nemusí při hodnocení, zda se jedná o pořad pro děti, do správního rozhodnutí znovu opakovat autora, obsah a předlohu, na jejímž podkladě byl pořad pro děti vytvořen

Podle § 6a odst. 2 zákona č. 468/1991 Sb., byli *provozovatelé televizního vysílání s licencií a provozovatelé televizního vysílání s registrací povinni zajistit, aby při vysílání audiovizuálních pořadů byly reklamy zařazeny:*

a) při vysílání filmového díla nebo díla vyjádřeného podobným způsobem, jen pokud trvá včetně zařazené reklamy déle než 45 minut, ne více než jednou během každého dovršeného 45-ti minutového časového úseku; další přerušení je přípustné, jestliže trvání takového filmu včetně reklamy je nejméně o 20 minut delší než dva či více dovršených 45-ti minutových časových úseků; mezi dvěma po sobě jdoucími přerušeními musí uplynout nejméně 20 minut,

b) při vysílání ostatních audiovizuálních pořadů s výjimkou ustanovení odstavce 3, jen trvá-li pořad včetně zařazené reklamy déle než 30 minut a ne více než jednou v průběhu každého dovršeného 30-ti minutového časového úseku; mezi dvěma po sobě jdoucími přerušeními musí uplynout nejméně 20 minut.

Podle § 6a odst. 3 téhož zákona „*Přerušování pořadů zpravodajských, náboženských a pořadů pro děti reklamou není (nebylo) povoleno.*“

Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. e) téhož zákona přicházelo v úvahu uložení pokuty *od 10 000 Kč do 2 000 000 Kč Radou provozovateli, který poruší povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence tím, že nedodržel povinnosti stanovené pro vysílání reklam a sponzorovaných pořadů.*

Podle ustanovení § 21 citovaného zákona bylo třeba v předmětném řízení postupovat podle správního řádu.

Správní řízení je ve smyslu ustanovení §§ 3, 32 a 46 správního řádu vázáno na úplné a spolehlivé zjištění skutkového stavu věci. Podle § 47 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Městský soud v Praze shledal, že rozhodnutí stěžovatelky se dostatečně nevypořádalo se zjištěním skutečností rozhodných pro posouzení, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro uložení pokuty tak, aby bylo možné věc posoudit po právní stránce. Žalobce již v žalobě mj. označil za sporné (a opakovaně tak učinil ve svém vyjádření ke kasační stížnosti), že předmětný pořad byl pořadem pro děti. Městský soud v Praze dal v tomto ohledu žalobci za pravdu, uvedl, že napadené rozhodnutí není v souladu s § 47 odst. 3 správního řádu, a toto rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení.

Napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 13. 3. 2001, č. j. Rpo/81/00/1215, o uložení pokuty za přerušení pořadu pro děti reklamou, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Učinil tak proto, že z odůvodnění předmětného rozhodnutí stěžovatelky nebylo dostatečně zřejmé (jak bylo zjištěno), že pořad „Sedm jednou ranou“, označený stěžovatelkou jako „pohádka“, byl pořadem pro děti. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci Městským soudem v Praze ztotožňuje. Stručný odkaz stěžovatelky v odůvodnění předmětného rozhodnutí na to, že *analýzou pořadu bylo zjištěno, že pořad „Sedm jednou ranou“ vycházel z pohádkové předlohy, která byla zpracována do podoby vysílaného pořadu*, ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečný, a to tím spíše, že z odůvodnění daného rozhodnutí „popis“ takové analýzy nikterak nevyplyvá, a stěžovatelka v odůvodnění tohoto rozhodnutí sama konstatuje, že *nelze přesně určit kriteria, která by přesně rozlišila, zda se jedná o pohádku (pořad pro děti), a kdy se jedná o pořad pro celou rodinu* (přesto však vzala za „zcela prokazatelné“, že pořad byl zaměřen na děti).

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení a doloženým ve spisu, je i Nejvyšší správní soud toho názoru, že z provedeného dokazování a zejména z následného *odůvodnění rozhodnutí* není zcela zřejmé zjištění skutečností rozhodných pro posouzení, zda byly splněny zákonné předpoklady pro uložení pokuty tak, jak to předepisuje zákonná úprava.

Jestliže zákon o rozhlasovém a televizním vysílání stanovil, že „Přerušování pořadů zpravodajských, náboženských a *pořadů pro děti* reklamou není (nebylo) povoleno.“, činil tak za pomoci pojmu obsahově ne zcela určitého. Pokud měl být za porušení této povinnosti provozovateli uložen správní trest, měl být tento neurčitý pojem odborně a objektivně vyložen a mělo být prokázáno, že v případě posuzovaného pořadu šlo o takto podřaditelný pořad, jehož přerušování reklamou bylo zákonem zakázáno. Úvaha správního orgánu měla směřovat k tomuto cíli a její výsledky měly být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

Městský soud v Praze proto nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelkou namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1

písm. a) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížností v nijakém ohledu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu